

ποροι διατηροῦσι σχέσεις. Καὶ ἡ ἐταιρία αὕτη ἐπροόδευσεν ἐν σχετικῶς βραχεῖ χρονικῷ διαστήματι τεραστίως καὶ ἐπεξέτεινε τὰς ἐργασίας τῆς μέχρι τῶν ἀπωτάτων ἁκρῶν τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ὠκεανίας. Καὶ ἡ Γερμανία ἔχει τὸν λεγόμενον βορειογερμανικὸν Λόυδ, ἀτμοπλοικὴν ἐταιρίαν ἐκ τῶν ἐπισημοτάτων τῆς ὑψηλίου, εἰς ἣν ἐν πρώτῃ μοίρᾳ ὀφείλε-

ται ἡ ἐξάπλωσις τοῦ γερμανικοῦ ἐμπορίου καθ' ὅλας τὰς ὑπερωκεανεῖους χώρας. Μαγεῖαν τῷ ὄντι πρέπει νὰ ἐνέχη τὸ ὄνομα τοῦ Λόυδ, τοῦ ἀφανοῦς ἀγγλοῦ καφεπώλου, ἀφ' οὗ ἀπὸ δύο αἰώνων διαρκῶς συνεδέθη πρὸς τὴν πορείαν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐμπορίου καὶ ἐξήσκησε τόσῃν ἐπιρροὴν καὶ ἐπὶ τῆς διαδόσεως τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ.

Οὔτε μὲ γνωρίζεις, οὔτε σὲ γνωρίζω,
Ποῦ καὶ ποῦ μοῦ ρίχνεις μιὰ ματιὰ γοργή,
Κι' ὅμως ὅσ' σὲ βλέπω κάποτε νομίζω
Πῶς δὲν μὰς χωρίζει τίποτε 'στὴ γῆ.

Ἄν σοῦ 'πῶ πῶς ἔρωσ τὴν καρδιά μου καίει
Δὲν θὰ μὲ πιστεύσης, ὅπως κι' ἂν τὸ 'πῶ.
Κι' ὅμως, δὲν ξεύρω, καὶ τι μοῦ λέει,
Κι' ἴσως εἶν' ἀλήθεια, ὅτι σ' ἀγαπῶ.

Οὔτε σὲ γνωρίζω, οὔτε μὲ γνωρίζεις, —
Ἄλλὰ ὅσ' διαβαίνεις κ' ἔτσι μὲ θωρεῖς,
Δίχως νὰ τὸ ξέρεις καὶ μοῦ χαρίζεις,
Δίχως νὰ τὸ ξέρω καὶ μ' ἀφαιρεῖς.

Ἄν δὲν σὲ στολίζῃ εὐμορφιά μεγάλη,
Ἔχεις ὅμως πάντα, κόρη μου χρυσή,
Καὶ τι καινούργιο ποῦ δὲν τῷχει ἄλλη,
Καὶ τι ποῦ τῷχεις μοναχὰ ἐσύ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ.

1. Ο ΜΕΛΛΩΝ ΜΟΥΣΙΚΟΣ (ἐν σελ. 357) κατὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Στράϊτ. Ῥακένδυτος καὶ ἀνυπόδυτος παρίσταται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ὁ νεαρὸς ἀθίγγανος καλλιτέχνης, ὅστις ἀπὸ τοῦδε φαίνεται ψυχῇ τε καὶ σώματι ἀφιερωμένος εἰς τὴν λατρείαν τῆς θεᾶς Μελομένης. Τίς οἶδεν ἂν ἀνέλπιστός τις περιστάσις, ἀπροσδόκητός τις ἰδιοτροπία τῆς τύχης δὲν ἀνυψώσῃ αὐτὸν μετ' ὀλίγον εἰς περιωπὴν, ἀφ' ἧς θὰ προ-καλῇ τὸν φθόνον ἀνθρώπων, πρὸς οὓς τὴν σήμερον ὡς εὐτελὴς μόνον ἐπαίτης δύναται ν' ἀτενίσῃ; Καὶ μήπως δὲν ὑπάρχουσιν γνωστὰ ἄλλων σημαντικωτάτων καλλιτεχνῶν πα-ραδείγματα, οἵτινες ἀπὸ τῆς καλύβης τοῦ ἐπαίτου ἀνῆλθον τὰς ὑψίστας τῆς δόξης βαθμίδας;

2. Η ΡΩΜΑΙΑ (ἐν σελ. 361). Ὁ ἔξοχος μεταξὺ τῶν γερμανῶν ζωγράφων Φράντς φὸν Λέμπαχ κατέστη πρὸ πάντων περιφημώτατος διὰ τῶν εἰκόνων του ἐκ Ῥώμης, ὅπου καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διατρίβει. Τὴν „Ῥωμαίαν“ του παραθέτομεν διὰ τὴν τελειότητα τῆς τέχνης, μεθ' ἧς εἶνε ἐπεξεργασμένη καὶ διὰ τὴν ἀπαράμιλλον λεπτοφυΐαν τῶν γραμμῶν, μεθ' ἧς ἡ ξυλογραφικὴ κατάρθωσεν ν' ἀνταποδώσῃ τὸ ἔργον τοῦ διδασκάλου.

3. Ο ΝΕΚΡΙΚΟΣ ΘΑΛΑΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗ-ΡΙΟΝ ΤΟΥ ΓΚΑΪΤΕ (σελ. 364—65). Πλεῖστοι, Γερμανοὶ τε καὶ ξένοι, προσήρχοντο ἀνὰ πᾶν ἔτος εἰς τὴν παλαιὰν πόλιν τῆς Βαϊμάρης πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἱερῶν περιβόλων, ὅπου εἰργάσθησαν οἱ μέγιστοι τῶν ποιητῶν τῆς Γερμανίας. Ἀλλὰ πάντοτε ἀπέρχοντο πάλιν τῆς πόλεως μὴ εὐχαριστημένοι, διότι τοῖς ἦτο κεκλεισμένη ἡ οἰκία, ἐν ἣ ἐπὶ ὀλόκληρον γενεὰν κατώκησεν ὁ Γκαϊτε.

Τῇ 15. Ἀπριλίου 1885 ὅμως τὰ πράγματα ἥλλαξαν, διότι ἀποθανόντος τοῦ τελευταίου ἀπογόνου τοῦ Γκαϊτε, πᾶσα ἡ περιουσία τοῦ ποιητοῦ διὰ διαθήκης περιῆλθεν εἰς

τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ δουκάτου τῆς Βαϊμάρης. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἀνέδυσεν καὶ ἡ ἰδέα τῆς ἰδρύσεως Ἐθνικοῦ Μουσείου τοῦ Γκαϊτε, ἣτις πανταχόθεν ὑπεστηρίχθη καὶ ἄνευ ἀναβολῆς ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν, ἀφ' οὗ τῇ 22. Ἰανουαρίου 1886 ἡ βουλὴ τῆς Βαϊμάρης ὁμοφώνως ἐπεψήφισεν τὴν παροχὴν ὧν τῶν χρηματικῶν μέσων, ὅσα θὰ ἀπητοῦντο πρὸς διατήρησιν ὧν τῶν μνημείων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸν ἀθάνατον ποιητὴν. Τῇ 4. Ἰουλίου 1886 ἀνεψήχθησαν εἰς τὸ κοινὸν αἰ πύλαι τοῦ Ἐθνικοῦ τούτου Μουσείου, δὲν ἐπιτρέπεται ὅμως μέχρι τῆς σήμερον ἡ εἰσοδος εἰς δύο ἱεροὺς χώρους μόνον, εἰς τὸν νεκρικὸν θάλαμον καὶ εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ Ὀλυμπίου ποιητοῦ. Οἱ ἔγγονοί του οὐδέποτε εἶχον ἐπιτρέψει νὰ φωτογραφηθῶσι τὰ δώματα ταῦτα, μολὶς δ' ἐσχάτως ἐπετρέπη εἰς τὸν φωτογράφον τῆς βαϊμα-ρικῆς αὐλῆς νὰ ἐκδώσῃ εἰς τὸ περίεργον κοινὸν τοὺς θαλάμους, ἐν οἷς ἐπὶ 36 ὀλόκληρα ἔτη εἰργάζετο ὁ ποιητής. Ἀμφότεροι εἶνε ἀπείρῃτοι καὶ δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὴν ὑψηλὴν κοινωνικὴν περιωπὴν, ἐφ' ἧς εὕρισκετο ὁ Γκαϊτε. Καὶ τὸ μὲν σπουδαστήριον εἶνε εὐρύχωρος θάλαμος, ὀλίγον σκοτεινός, ἔχει δύο παράθυρα, βλέποντα πρὸς τὸν κῆπον. Ἐν τῷ μέσῳ κεῖται μεγάλη ἐπιμήκης τράπεζα ἐκ ξύλου δρυός, παρ' αὐτὴν κάλαθος, ἐν ᾧ συνειθίζεν ὁ ποιητής νὰ θέτῃ τὸ μανδήλιόν του, ὀλίγα καθίσματα, ἔμπροσθεν τοῦ τοίχου γραφεῖον καὶ ὑπεράνω αὐτοῦ κρέμαται τεθλασμένον γύψινον περίπτον τοῦ Ναπολέοντος. Ἐπὶ τῆς ἀπέναντι πλευρᾶς τοῦ τοίχου κεῖται ἐπίσης ἀναλόγιον, ἐφ' οὗ ἐκτὸς ἄλλων μικρῶν ἀντικειμένων ἴσταται μικρὸν ἐκ γαλακτοχρόου ὑάλου ἀγαλμάτιον τοῦ Ναπολέοντος, τοῦ ὁποῦ τὰς ἀπο-χρώσεις μεθ' ἡδονῆς παρετήρει ὁ ποιητής καὶ ἠθέλησε πρα-κτικῶς νὰ ἐφαρμόσῃ καὶ εἰς τὴν περὶ χρωμάτων θεωρίαν του. Ὁ θάλαμος οὗτος μένει ἀπαράλλακτα ὅπως τὸν ἀφῆ-